

Висновки:

- народівська журналістика була головною складовою в системі української журналістики другої половини XIX століття: являла собою стовбур, від якого відгалужувалися більші чи менші гілки;
- вона виражала інтереси українського народу в цілому, а не якоїсь його групи, класу чи верстви;
- це була загальна журналістика, зорієнтована передусім на національні цінності, на оборону політичних, економічних, культурних прав українського народу, досягнення його рівноправності з сусідами;
- політична програма народівської журналістики полягала в піднесенні української національної свідомості, розширенні освіти української журналістики і книгодрукування, створення міцного прошарку світової інтелігенції;
- народівська журналістика боролася за розвиток і сама стала чинником розвитку української культури, літератури, на її сторінках були опубліковані класичні твори української публіцистики, літератури, науки;
- вона спричинилася до вироблення всеукраїнської літературної мови в різних стилях: художньому, публіцистичному, науковому, інформаційному;
- народівська журналістика не тільки не вичерпала себе під кінець XIX століття, але, навпаки, набрала сили, продовжила свій розвиток у наступному столітті в руслі всеукраїнських громадських організацій і партій, що стояли на засадах української незалежності.

Список використаних джерел

1. Михайлин І.Л. Історія української журналістики XIX ст. Підручник. – К.: Центр навчальної літератури, 2003.
2. Сопронюк Оксана. Харківська громада наприкінці 1862 р.//Київська Старовина. – 1998. – №2.
3. Нечиталюк М.Ф. Тянячкєвич Данило// Українська журналістика в іменах. – Львів, 1995. – Вип. 2.
4. Франко І.Я. Михайло Петрович Старицький //Франко І.Я. Зібр.творів: У 50 т. – К., 1982. – Т. 33.
5. Животко Аркадій. – Історія української преси. – К., 1999.

Populists, a group of persons, which guided the work of the national aweking of Ukrainian people and ovidomlennya. Using new Austrian constitutional laws, populists founded their cultural education and scientific community organization, which played an important role in the history Ukainian people.

Key words: populists, awakening, society, Ukrainian, press, renaissance.

УДК 070 (477.83/.86) «1919/1939»

Л. В. Сніцарчук

Львівська національна наукова бібліотека України ім. В. Стефаніка

УКРАЇНЬСЬКА ПРЕСА У МІЖВОЄННІЙ ГАЛИЧИНІ: ПЕРІОДИЧНІСТЬ ЯК ІНДИКАТОР ІНТЕНСИВНОСТІ КОМУНІКАЦІЇ

У статті охарактеризовано українську медіакарту Галичини за періодичністю видавання часописів, визначено найпоширеніші форми робочого темпу функціонування видань, проаналізовано особливості вибору комунікаційного ритму.

Ключові слова: українська преса, міжвоєнна Галичина, періодичність преси, розвиток журналістики, пресовидавничі проблеми.

Ведучи мову про розвиток української преси в 1920–1930-ті рр. у Галичині, неможливо оминати вивчення специфіки періодичності її функціонування, оскільки проблема комунікаційного ритму була серед першочергових для розв'язання в організаційному комплексі завдань видавців і журналістів, про що свідчать матеріали редакційних засідань, а також і пресові публікації. Цей компонент характеристики преси міжвоєнної Галичини нині слугує важливим елементом при визначенні основних тенденцій розвитку журналістики в краї.

Частота спілкування часопису з аудиторією давала змогу журналістам підтримувати інтерес до подаваної у потрібному для політично синкретичного суспільства ракурсі інформації, приваблювати потенційних читачів, а головно – завойовувати реальну аудиторію, кількісний показник якої суттєво перевищував сумарну кількість накладів усіх українських періодичних видань, що виходили у Польщі загалом. Підрахувавши накладі всіх українських часописів – майже 100 тисяч примірників, журналісти визначали, що на загальну кількість українських родин, які проживали переважно в Галичині (щонайменше 1 млн), це була надзвичайно мізерна кількість – лише кожна десята сім'я передплачувала те чи інше видання [7].

Така відмінність у цифрах спонукала активних за громадянською позицією і креативоспроможних особистостей (їх же з огляду на майже 800 видаваних упродовж міжвоєнних років газет і журналів у краї не бракувало) не тільки творити нові пресові видання, а й віднаходити можливості для визначення оптимальної форми ритму спілкування з аудиторією.

За нашими підрахунками, у Галичині в міжвоєнний період вийшло 15 щоденників, 5 дводенників, 6 півтижневиків, 126 тижневиків, 136 двотижневиків, 233 місячники, 13 двомісячників, 39 кварталників, 12 піврічників, 20 річників, 75 неперіодичних видань – тих, що не мали зазначеної строгої фіксації виходу, 111 одноднівков. Не вдалося визначити у зв'язку з неможливістю віднайдення того чи іншого видання у книгозбірнях періодичність 81 пресодруку, однак з огляду на специфіку встановлених за різними джерелами даних (видавці, тривалість виходу, тематика, читацьке призначення тощо) переконані, що були це здебільшого короткотривалі видання, над створенням яких трудилися представники тих політичних сил, активність яких пригнічувалася особливо пильною увагою репресивних органів (часописи ОУН, КПЗУ), а також матеріально не забезпечена молодь (учні, студенти, члени Пласту).

Відзначимо, що редакції значної кількості часописів упродовж свого функціонування змінювали початково задекларований графік зустрічі з читачем. Це було зумовлено головним чином фінансовими проблемами, що призводило до збільшення часового розриву. І навпаки – нерідко редакції багатьох видань мали змогу зменшити розрив між видаваними числами завдяки потрібній кількості читачів-передплатників або ж збільшеним видаткам на цей вид діяльності пресовидавців, зокрема політичних партій і рухів, громадських і фахових об'єднань тощо.

«Пресою в повнім значінню можна вважати лиш пресу щоденну, яка одна може бути відбиткою життя та лиш одна є в силі опанувувати, корегувати та провадити публичну думку та опінію. Гадаємо, що потреба щоденної газети це одне із тих явищ у культурних країнах уже з ХІХ-го не то ХХ віку, що цієї потреби не треба доказувати» [3, арк. 79]. Однак щоденна газета виявилася найскладнішою для видавання у краї, хоча її необхідність доволі гостро відчувала кожна потужна ідеологія, представлена численними партіями, об'єднаннями, рухами. Адже саме така періодичність давала змогу виданню ненав'язливо та надійно захопити в полон свого політичного світогляду якнайбільшу кількість читачів. Зрозуміло, щоденна активність спілкування з аудиторією вимагала значних зусиль і фінансових затрат – організації штатних працівників, залучення до співпраці потрібних авторів, а також віднайдення коштів на тиражування числа й утримання редакційного «локалю».

Упродовж міжвоєнного двадцятиліття, в різні роки, у Галичині виходило 15 щоденних газет. Короткотривалість виходу частини цих видань (вони закривалися владою через неприборкувану опозиційність) позначилася на кількісних параметрах порічного виходу щоденних газет. Зокрема, 1920 р. зареєстровано факт появи на галицьких теренах разом, тобто впродовж року, шести «денників». Насправді у краї в різний час виходило синхронно не більше чотирьох українських щоденників.

Галицький читач міжвоєнного двадцятиліття мав змогу отримувати щодня українські газети, які розрізнялися політичними напрямками, кутом подання матеріалів, комунікативними цілями і завданнями, зокрема. соціал-демократичний «Вперед», національно-демократичне «Діло», яким опікувалася УНТП, згодом – УНДО, ще два видання УНТП – «Наш Прапор» і його продовження – «Прапор», громадсько-політичну «Україну», що прибула з подільських земель разом із чільниками УНР до Станіслава, «Українські Вісти» – рупор ФНЄ, універсального змісту «Новий Час», видаваний за ініціативи УВО, «народний дневник» «Рідний Край», що фінансувався з «владної кишені», а також дві незаангажовані в політичний процес газети – «безпартійний політично-літературний денник» «Нова Рада», «інформативний щоденник» «Час», один із найцікавіших галицьких пресодруків. (Зауважимо, в ці роки поряд з українськими щоденниками виходило вісім польських газет такої ж періодичності – «Dziennik Ludowy», «Słowo Polskie», «Wiek Nowy», «Chwila», «Gazeta Poranna», «Gazeta Lwowska», «Gazeta Codzienna», «Kurjer Lwowski»).

1932 рік зафіксовано в історії «Нового Часу», що розпочався 1923 р., як рік його переходу на щоденний ритм роботи. Д. Паліїв, аргументуючи перехід на щоденні контакти з читачами, зауважував, що «мірилом культурного, господарського і політичного рівня нації є і ще довго буде кількість ужитого мила і кількість щоденників та їх наклад. Випускаємо наш щоденник не для конкуренції іншим українським щоденникам. Наша ціль: поширити круг читачів української щоденної преси, а тим самим поширити круг політично активних громадян» [4].

Щодо формальних структур «Діла» і «Нового Часу», які синхронно функціонували від 1932 р. в інформаційному просторі краю, то їх організація не вирізнялася особливою оригінальністю: традиційно для часописів-щоденників тогочасся. На першій шпальті вміщувалися найважливіші з погляду організаторів змісту статті-передовиці та аналітико-концептуальні матеріали, що продовжувалися переважно й на другій сторінці. Подієва інформація заповнювала третю і частково – останню сторінку видання. Рекламно-довідкові відомості, зокрема повний розклад руху поспішних і звичайних поїздів, анонси розважальних заходів у стилі High-Life, реклама здебільшого від українських товариств, кооперативів, приватників, та інші повідомлення, вкрай необхідні для задоволення утилітарних інформаційних потреб аудиторії, формували текстовий простір останньої сторінки. Таке верстання матеріалів, типове для більшості європейських газет кінця ХІХ – початку ХХ ст., спостерігається і в інших українських великоформатних газетах того часу, що виходили двічі-тричі на тиждень.

Досвід видання щоденників, набутий попередниками, раціонально використав журналіст, публіцист і редактор Д. Паліїв, який спершу працював у «Новому Часі», згодом, розійшовшись принципово у поглядах на політику зі своїми товаришами, створив свою політичну павіть – Фронт національної єдності. «7 мільйонів українців і... 2 щоденники з загальним тиражем 7.000 примірників: 1 примірник щоденного часопису на 1.000 українців» [6] – це був, на його думку, надто низький показник використання аудиторією оперативної інформації та отримання знань. 1935 р. Д. Паліїв розпочав самостійний щоденний проект – «Українські Вісти», газету, зміст якої, позначений певною провокативністю, бентежив усе національне стороництво.

Святкуючи 1939 року вихід 1 000-го числа, редакція цієї «наймолодшої» у Галичині щоденки відзначала: «Дрібний це в дійсності факт, але тим цікавий, що до цього часу ще ніколи так не трапилося в історії галицької української преси, щоб три українські щоденники, які одночасно появлялися, «так довго» продовжали свою вегетацію, щоб усі три осягнули, а то й перейшли тисячне число своєї появи» [6].

Вихід у 1930-х рр. паралельно видаваного третього українського щоденника не залишив байдужим ні українську («Нова Зоря»: «Третій український щоденник для приблизно 7-мільйонного українського населення під Польщею це зовсім не багато»; «Діло»: «Буде це щоденник, що як і всі інші дотеперішні періодики, які редагував п. Паліїв, матиме за завдання поборювати національну політику УНДО та його Парляментарної Репрезентації»), ні польську («*Ilustrowany Kurjer Codzienny*»: «Польська преса паде – українська росте!») пресу. Наприкінці 1934 р. перестали виходити польські щоденники «*Gazeta Poranna*», яка з'являлася «двічі в день – о годині шостій рано і годині другій пополудні» від 1910 р., і «*Słowo Polskie*», що розпочалося ще 1896 р. При цьому польські журналісти відзначали: «Треба пригадати, що ще перед двома роками виходило у Львові п'ять польських поранкових щоденників супроти одного українського, нині є тільки два поранкові часописи, з них один сіоністична «Хвіля» [5].

Періодичність «тричі на тиждень», або дводенну, не було задекларовано у жодному виданні як продумано самостійну. Ця частота виходу використовувалася на певних етапах розвитку тієї чи іншої газети як проміжна і свідчила переважно про економічне становище редакції.

Найбільш оптимально привабливою (фінансово, організаційно, творчо) для ініціаторів створення української преси у міжвоєнні роки була тижнева, двотижнева й місячна періодичність виходу часописів.

Намагаючись проаналізувати причини, що впливали на вибір періодичності тих чи інших часописів, працівники бібліографічного журналу «Книжка» називали серед них, зокрема, вміння журналістів створити інформаційний продукт якісного (потрібного для аудиторії, яку здебільшого становили сільські читачі) змісту. Особливу увагу призначалося пресі саме тижневого виходу – найбільш затребуваній убогим селянством. «Тижневик, тим більше провінційний, повинен давати читачеві у першій мірі огляд політичного життя цілого культурного світа (принайменше народів, що блище нас обходять) за минулий тиждень, повинен нотувати всі замітніщі та цікаві події послідніх днів, щоби читач, що не хоче чи не може читати днівників, не тратив звязи зі світом. Крім сего та вступної статті на актуальні теми, бажав би кожний читач найти у нім немов життєве зеркало сеї частини краю, для котрої у першій мірі часопис призначений. В сім зеркалі має відбиватися культурне та громадське життя, та о скільки можливе, справедлива критика відносин» [1] – так виглядало оптимальне програмове окреслення змісту тижневого часопису, визначеного при характеристиці «громадсько-політично-економічно-літературного» – універсального – тижневика «Українське Життя», працівники якого намагалися раціонально організувати зміст, однак не зуміли подолати економічні проблеми.

З огляду на фінансові можливості українського читача редакція щоденної газети «Вперед» впровадила широким використанням сучасною пресою спосіб задоволення інформаційних потреб читачів, які не мали змоги передплачувати чи купувати щоденну пресу. Четвергові випуски газети формувалися у вигляді самостійних «популярних» тижневиків із окремою передплатою, в яких подавався тижневий огляд подій, що ретельно обговорювалися впродовж тижня у кожному щоденному випуску.

Не досягли й року існування 40 тижневих часописів, серед яких переважали громадсько-політичні пресодруки політичних партій і рухів (ундівські «Вісти Покуття»; оунівські «Вісти», «Голос Нації»; радянофільські «Гарт», «Ілюстровані Вісти», «Робітнича Газета» та ін.). 35 тижневиків були закриті на завершених двох роках діяльності. Редакції лише двох тижневиків працювали впродовж усього міжвоєнного двадцятиліття, розпочавшись наприкінці минулого століття майже водночас, – радикального «Громадського Голосу» і національно-демократичної «Свободи».

До десятиденної форми випуску часописів видавці цього періоду майже не зверталися, лише у випускних даних трьох газет зазначено її тільки як складовий фрагмент (у такому режимі було видано декілька чисел стрийської «Думки», львівських «Фронтом!» і «Ради»).

Двотижневик, або, як маркували цю періодичність деякі видання, – півмісячник, приваблював відносним видавничим спокоем. Проте вже на першому році виходу відразу згасли 38 двотижневиків, хоча немало з них мали цілком достатній для функціонування наклад, як-от «Гомін Басейну» – 2 000 примірників.

Одне з найбільш успішних накладово провінційних видань – «Гомін Краю» (3 000 примірників), а разом з ним ще 42 різноматематичних часописи зійшли з дворічної дистанції. Серед тих видань, редакції яких чітко й цілеспрямовано комунікували з аудиторією двічі на місяць, восьмирічний досвід отримали освітянська «Рідна Школа» та євангелістський «Стяг», лише єдиний двотижневик – євангелістський «Прозри!» – виконував свої завдання дев'ять років.

«Від початків історії української преси – панівний у нас був тижневик – тижневики були (формально і далі ще є) офіційними органами всіх наших політичних партій, тижневики мали найвищий наклад у малих містечках і по селах», – визначав першість цього типу періодичності І. Кедрин [2]. Однак, за нашими підрахунками, найбільш чисельною групою часописів Галичини були ті, що потрапляли до читача один раз на місяць. Цю ритмічність спілкування з читачами обирали переважно редакції, які мали до диспозиції незначні фінансові ресурси (переважно журнали культурно-просвітницького спрямування для широкого кола читачів, часописи для дітей,

підлітків, учасників Пласту), а також видавці фахових видань, яким було достатньо один раз на місяць обговорити фахові актуалії, обмінятися досвідом, визначити основну професійну проблематику й обміркувати шляхи її висвітлення.

Проте мартиролог і цієї періодичності преси свідчить про складність розв'язання основних видавничих проблем. Лише в перший рік функціонування припинили свою діяльність 78 місячників, редакції яких (і це засвідчують далекосяглі програмні завдання) мали на меті працювати з повагом, стабільно і тривало. В інформаційному просторі краю по два роки функціонувало 56 часописів, три роки – 26, чотири роки – 15 часописів.

Завдяки ентузіазму видавців, що органічно поєднував намагання впливати на рівень національної свідомості, зацікавлювати широку аудиторію новими знаннями з різних галузей людського буття, уміння організувати працівників пера й забезпечити економічну базу, понад 20 років функціонування в інформаційному просторі могли досягти лише чотири місячники – дитячий «Світ Дитини» (ініціатор, редактор і видавець Михайло Таранько), фаховий – для українських «умових» працівників (приватних урядовців) «Службовик» (орган «Союза Українських Приватних Службовиків») та релігійно-виховні часописи – жовківський «Місіонарь» («Місіонар Пресвятого Серця Ісусового», «Місіонар Ісусового Серця»), над створенням якого працювали священники Чину св. Василя Великого, та львівська «Нива» (видавці – Львівська греко-католицька єпархія, згодом – Богословське наукове товариство; багаторічний редактор – Гавриїл Костельник). Зазначимо, що видавані зусиллями служителів Церкви «Місіонарь» і «Нива» розпочалися задовго до польської окупації і весь міжвоєнний період виходили без перерв з різним накладом, який у «Місіонаря» у деякі роки доходив до 20 000 примірників, а в «Ниви» був набагато нижчим, однак більш-менш стабільним – до 1500 примірників.

Найменш вдалим для виходу місячників був 1919 рік, позаяк тодішні суспільно-політичні реалії, зокрема утвердження нової, польської, влади, негативно позначилися на розвитку всієї преси у краї. Найбільшу кількість місячних видань зафіксовано 1938 р., коли у краї виходило 73 часописи цієї періодичності. Цей показник є найвищим порівняно з іншими робочими ритмами редакцій газет і журналів.

Видавничий феномен такої періодичності пояснюється кількома причинами: прагненням журналістів жодним чином не припиняти діяльність у царині інформаційного виробництва, розважливіше реагувати на цензурні претензії, маючи можливість замінити конфіскований матеріал. Суттєвою перевагою праці у місячнику була менш напружена діяльність редакційних працівників, що давало їм змогу заробітчанства на іншій службі.

Порівняно із тижневими, двотижневими й місячними виданнями найменш чисельними були кварталні, піврічні і річні журнали, відмінні за цільовим призначенням, тематичним характером, читацькою адресою.

Серед доволі численної групи кварталників редакції лише 25 часописів стало додержувалися цієї форми періодичності. До них належать, зокрема, теологічна «Богословія», що виходила накладом 650 примірників; спеціалізоване «Життя і Право», в якому тлумачилося широкому загалу й обговорювалося професійно цивільне й карне законодавство, фахові – «Український Агрономічний Вістник» і «Жало», що розповсюджувало дяківський «фаховий сміх»; культурологічні – «Добра Книжка», «Що читати?», «Мистецтво»; релігійно-виховні – «Католицька Акція» і «На Глибін». «Чистота» періодичності цих видань підкреслює уміння видавців і редакторів не тільки старанно обміркувати видавничі перспективи, а й реально оцінювати передовсім свої економічні та творчі можливості.

Здійснити точні розрахунки свого виходу у світ вдавалося не всім редакціям, зокрема через неможливість спрогнозувати купівельну спроможність реальної аудиторії. Саме тому частина видань виходила із різними робочими темпами, змінюючи раз у раз часову відстань між видаваними числами. Так, доволі складно було уточнити свій випусковий ритм журналістам базового часопису Товариства опіки над емігрантами «Український Емігрант», кожне число якого впродовж восьми років бачило світ один раз на два місяці, однак від 1935 р. видання було переведено на тримісячний вихід. Тримісячником заповідався «журнал націоналістичної молоді» «Смолоскипи», однак суспільно-політичні реалії змусили редакцію під орудою Осипа Боднаревича 1928 р. повернути видання до річного виходу. Нерідко видавці тримісячників ще більше уповільнювали їх появу, пояснюючи такі кроки економічними обставинами.

Зазвичай до піврічної чи річної періодичності вдавалися видавці наукових («Жерела до історії України», «Записки Наукового Товариства імені Шевченка», «Записки Чина св. Василя Великого»), деяких культурологічних («Карби», «Літопис Національного Музею»), фахових («Асекураційний Вістник», «Українська Школа»), релігійно-виховних («Вістник Марійських Товариств», «Зарваниця») журналів. Підсумувати свою діяльність за певний відрізок часу, ознайомити із творчими, науковими, фаховими надбаннями, узагальнити нагромаджений досвід – такими були основні мотиви творення цих часописів.

Не вказували у вихідних даних свого випускового шляху редакції 75 газет і журналів, не маючи жодної змоги передбачити фінансове майбуття. Серед цієї групи видань найбільш чисельною є преса, творена молоддю і для молоді, зокрема учасників Пласту.

Одноденна газета – видання, яким чимало дослідників відмовляють у праві на існування у межах поняття «преса». Однак стосовно їхнього творення у ці роки відзначимо, що найкоротша медіаформа використовувалася видавцями з багатьох причин. Зокрема, редакціями часописів, які переважно з цензурних мотивів «завішувалися» на невизначений час (наприклад, замість покараної цензурою припиненням виходу в жовтні 1920 р. газети «Український Голос» винахідливі редактори випустили у світ три одноднівки – «Українська Зоря», «Український

Дзвін», «Український Молот», у яких вмістили журналістський матеріал, що швидко «псувався», – оперативні новини).

Друкування одноднівок входило також і в арсенал своєрідної тактики пресовидавців. Перш аніж розпочинати часопис, кмітлива редакція випускала у світ «розвідника» – одноднівку, реалізований наклад якої свідчив про зацікавлення аудиторії обраною тематикою. Перевірялася таким чином і змістова політика редакції щодо «цензурності» майбутнього видання – якщо «привабить» цензора, відразу ж підточить матеріально редакцію.

Мала форма журналістики використовувалася видавцями, коли на довготривалій проект не вистачало коштів або ж для негайного інформування про певні події чи пропагування діяльності тієї або іншої політичної чи громадської інституції. Загалом, у міжвоєнні роки світ побачило 111 одноденних видань, на які найбільш урожайним був 1928 рік. Тоді до читача потрапило 36 одноднівок, більшість яких належали до громадсько-політичної преси, видаваної політичними партіями й рухами, активність яких перевершила, однак, КПЗУ та її сателіти – «Сельроб» і Українське селянське об'єднання.

Не вдалося встановити періодичність 81 видаваного у міжвоєнну добу часопису, переважна більшість яких, загубившись в імлі часу, залишилися зафіксованими тільки у бібліографічних покажчиках, картотеках дослідників, спогадах учасників пресовидавничого процесу.

Залучені в інтенсивний творчий процес особи не вважали видання повільнішого шляху до комунікації з читачами більш оптимальними щодо виконуваних журналістських завдань пресодруками. Однак періодичність преси залежала головню від можливостей її утримувачів, лише незначну частину яких становило виснажене матеріальними нестатками населення, якому потрібно було допомогати морально, переконувати, спрямовувати, виховувати, насичувати національною енергією, акумульованою у друкованому слові. Важливою подією у журналістиці краю в цей період стало, зокрема, те, що пресовидавці зуміли «врешті-решт оминати свого рода якийсь заворожений граничний камінь» у виданні щоденної преси, налагодивши її вихід (і кількісно, і якісно) у другій половині 1930-х рр. [6]. Саме тому, змушено враховуючи всі реалії того дня, що суттєво впливали на українське життя у краї, диктуючи свої умови для його розвитку, й функціонували часописи з низьким рівнем оперативності, а то й зовсім з його відсутністю, виконуючи задекларовані комплекси креативних завдань заради поступу української спільноти.

Список використаних джерел

1. Ігоренко [Зеленкевич Я.]. «Українське життя» [рецензія] / Ігоренко // Книжка. – 1921. – Ч. 1. – С. 6-7.
2. ік. [Рудницький І.]. Цікавість та інформація / ік. // Діло. – 1939. – Ч. 25.
3. Меморандум у справі українського католицького дневника; ЦДІАУ. – Ф. 406 (Редакція газети «Нова Зоря»), оп. 1, спр. 262.
4. Паліїв Д. З Новим роком – крок вперед / Дмитро Паліїв // Новий Час. – 1932. – Ч. 1.
5. Спасибіг за проводи // Українські Вісти. – 1935. – Ч. 1.
6. Танчаковський Ю. Хроніка української щоденної преси в Галичині / Юрій Танчаковський // Українські Вісти. – 1939. – Ч. 138.
7. Часопис у нас і в чужинців // Свобода. – 1932. – Ч. 38.

The article characterized the Ukrainian Galician media-map taking into account the periodicity of newspapers and magazines. The most common forms of business operation tempo for issues are identified as well as peculiarities of these choices of communication rhythm.

Key words: Ukrainian press, interwar Galicia, the periodicity of press, development of journalism, problems of periodicals publication.

УДК 001 (477) : 94 (477.43) : 070 «1953/1967»

Є. І. Сохацька

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

ТЕМА ПОДІЛЛЯ НА СТОРІНКАХ ЧАСОПISУ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА (ІВАНА ОГІЄНКА) «ВІРА Й КУЛЬТУРА» (1953-1967 РР.)

У статті йдеться про велику увагу до Поділля, зокрема Хмельниччини, Кам'янця-Подільського, його історії, сучасного життя та його видатних людей.

Ключові слова: ностальгія, духовний наставник, пістет, патріотизм.

Відірваний від материкової України в силу обставин (1920 р.), Іван Огієнко (митрополит Іларіон) постійно відчував тісний зв'язок з нею, пильно стежив за її здобутками й втратами. А найголовніше – обрав на себе місію її духовного наставника, учителя та просвітителя.